

„Kam greste?“ ...

Ravnatelj ga je vprašal še o tem in mu je pogledal v obraz.

„Križemsvet ...“ je izjavil Koritnik in se je nalahko nasmehnil. Dobil je odhodno spričevalo, odprla so se vrata in izginil je. Doma je zaprl kovčeg in je stopil k gospodinji in se poslovil.

„Ko pride kdo po kovčeg, pa bo plačal dolg ...“

Zaprl je vrata in stopil je na cesto in odšel je proti domu.

Jesenski dan je bil zunaj, pripravljal se je sneg, bele so bile daljave in umazano bele višine ...

Tuintam je drdral mimo voz, tesno zaviti voznik je šinil mimo, potegnili je mrzla sapa in zašumelo je suho listje po obcestnem grmovju. Včasih je letela visoko preko ceste jata vran, odurno in mrtvo so se oglašale in prazno je odmevalo od gozdov in poljan.

Koritnik je šel enakomerno naprej, zaviti v havelok, klobuk na oči in palico v roki ... Včasih ga je srečal malovreden popotnik, v tla je gledal in je šel mimo v raztrgani in umazani obleki ...

Včasih se je videl dim za holmom, glasovi so se začuli tam izza griča in včasih se je začula pesem ... Čisto drobna se je začula nekoč in silno nežna.

Ptičke, jaz vprašam vas,
al' bo že skor' pomlad,
al' bo že skoro zelena pomlad ...

Čisto drobno in nedolžno se je zaslišalo in menda je zapel črno las pastirček, po hribu je šel in je zapel ...

In odprli so se pred očmi pusti kraji, sami gozdovi na levo in desno, zašumelo je tu ... tam ... preplašen zajec se je skrili v grmovju, brzonoga srna je tekla čez cesto ... Glasil se je lovski rog globoko doli sredi gozda, zalajal je pes, zacvilil je, počila je puška v silni daljavi.

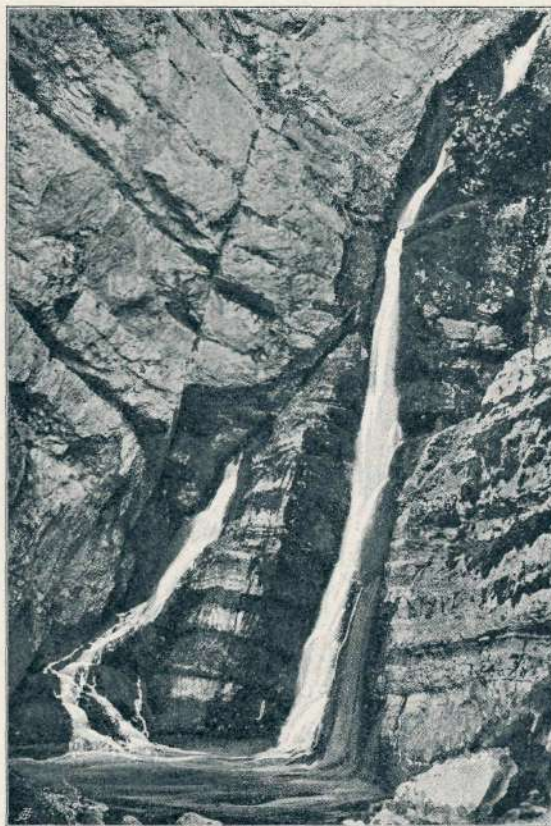
In polagoma so pričele padati snežinke, tuintam je padla katera, popolnoma drobna in svetlobela.

Koritnik je stopal svojo pot in nič težkega ni bilo v njegovem srcu.

„Domov pridem in se poslovim lepo od očeta in sestre, roko jima podam in poslovili se bomo ... Lepo je pogledati dom in bogvekdaj bom zopet hodil po teh potih, bogvekdaj se vrnem iz tujine, in bogvekakako bo do tistih dob ...“

Tako je mislil in je šel proti domu. In že je bil prišel do ovinka, dvignil se je zvonik sredi doline, domače slive so se videle ...

Šel je po vasi naprej in stopil je v domačo hišo. Sestra je bila pri ognjišču, ozrla

IZVIR SAVICE.

FOT. F. PAVLIN.

se je in pordelo je lice od veselega presenečenja.

„Francelj!“ ...

Zaklicala je naglas in planila je k njemu in tudi oče je prišel iz sobe. Odprla so se vrata in pokazal se je suh in postaran.

„Francelj!“ ...

Tudi on se je razveselil, skoro solze so prišle v oči, zatrepetalo je okoli ust ...

„Pojdi v sobo, Francelj!“ ...